

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om børns retsstilling.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 305, fremsættelsen i tidenden sp. 474).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Faderskabs-sager).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 329, fremsættelsen i tidenden sp. 474).

Lovforslagene sattes til forhandling.

K. Axel Nielsen: De gældende regler om børns retsstilling findes i de to love af 7. maj 1937 henholdsvis om børn født uden for ægteskab og om ægtebørn; der findes dog en del bestemmelser herom i andre love, men det foreliggende lovforslag har kun til hensigt at træde i stedet for lovene af 1937.

Oprindelsen til nærværende lovforslag er ifølge bemærkningerne til lovforslaget en henstilling fra de delegerede for nordisk lovsamarbejde gående ud på at undersøge mulighederne for at få skaffet ensartethed på dette område. Der blev i den anledning nedsat en sagkyndig kommission, som efter at have ført forhandlinger med tilsvarende svenske, norske og finske kommissioner afgav betænkning i 1955, en betænkning, der i nogen grad er lagt til grund for det foreliggende lovforslag.

Der er dog et par afvigelser fra kommissionsforslaget.

I modsætning til kommissionen foreslår den højtærede justitsminister de to børnelove sammenarbejdet til én lov, hvad jeg finder er en forbedring, både fordi det understreger princippet om børns ligestilling, og fordi det er lettere i det praktiske arbejde med dette spørgsmål at have alle reglerne samlet i én lov.

Dette er imidlertid kun en formel afvigelse fra kommissionsforslaget. Den anden afvigelse angår i høj grad en realitet. Den angår det centrale spørgsmål om faderskab eller om bidragspligt til børn født uden for

ægteskab. Herom opnåedes der praktisk taget enighed mellem de danske, norske og svenske kommissioner, hvorimod den finske kommission tog sit eget standpunkt, for øvrigt omtrent det samme standpunkt, som nu den højtærede justitsminister har nedlagt i det foreliggende lovforslag.

Efter de gældende regler i loven af 1937 er det således, at den, der har haft samleje med moderen i avlingstiden, skal anses som fader til barnet, medmindre der foreligger omstændigheder, som udelukker faderskabet, og medmindre moderen har haft samleje med nogen anden, der kan være barnets fader. Et barn, hvis faderskab er fastslået, får navn efter faderen og får arveret efter faderen.

Hvis moderen i avlingstiden har haft samleje med andre, der kan være fader til barnet, og retten ikke finder det godtgjort, at én af dem er fader, skal der normalt pålægges dem alle fuld bidragspligt. Den bedste løsning af dette spørgsmål ville naturligvis være at få fastslået, hvem der biologisk er barnets fader, såfremt der måtte være teknisk mulighed derfor. Den teknik, man indtil nu råder over, giver imidlertid ikke absolut sikkerhed for det positive: at fastslå faderskabet, men giver alene mulighed for, som regel med meget stor sandsynlighed, at udelukke en bestemt persons faderskab. I ikke få tilfælde vil denne eliminationsmetode, når den suppleres med andre bevismidler, gøre det forsvareligt i praksis at fastslå faderskabet.

I kommissionsbetænkningen har man meget indgående gjort det spørgsmål til genstand for overvejelse, om det allerede nu med de fremskridt, der specielt er gjort på blodtypebestemmelsens område, vil være forsvareligt at indføre en regel, hvorefter begrebet „bidragspligtig“ afskaffes. En sådan ordning vil medføre, at den, der er sagsøgt i en faderskabssag, kun har to muligheder, nemlig enten at blive dømt som fader eller at blive frifundet. For at nå dertil bør beviskravet ved konstatering af faderskab lempes noget.

Kommissionen når til det resultat, at denne reform bør gennemføres, og jeg kan ikke nægte, at argumentationen herfor har gjort et stærkt indtryk på mig. Man støtter sig på et omfattende materiale, tilvejebragt ved korrespondance med retslæge-